

“Trobe a faltar un botó de desconnexió”

Hugh Grant
(Londres, 1960).
Fill d'un venedor
de catifes
i d'una professora,
la seva vida va fer un
tomb des que va decidir
ser actor professional.
Protagonista de films
amb molt d'èxit,
acaba d'estrenar
'About a Boy',
basada en una novel·la
de Nick Hornby.
Un bon moment per
acostar-nos a la figura
d'aquest llicenciat
en literatura per
la Universitat d'Oxford
que arrassa
a la gran pantalla.

Un conquistador cínic i menyspreador de nova generació es regenera en conèixer un infant problemàtic, aclaparador i commovedor alhora, i es converteix a l'amor monògam. La novel·la *About a Boy* de l'escriptor britànic Nick Hornby i l'adaptació cinematogràfica dels directors Chris i Paul Weitz ens conten una història d'acord amb aquest model gens nou. Com ja va fer en la comèdia de tant d'èxit *Cuatro bodas y un funeral* (1994) i en *Notting Hill* (1999), l'actor Hugh Grant, als quaranta-un anys, ha pogut acreditar-se com a neuròtic de la gran ciutat amb constants problemes de relacions, i ho aconsegueix aquesta vegada amb una dedicació especial i un humor mordaç: això és a causa de la gràcia del model literari –i del fet que, a Grant, li va agradar representar un personatge diguem-ne dolent en grans parts d'una pel·lícula–. Will, el *yuppie* galantejador, no necessita treballar gràcies a una curiosa herència: viu dels drets d'autor d'una cursi cançó pop natalenca que va escriure el seu pare. Quan a Will se li acut la idea que les mares solteres són fàcils de lligar, prompte ensopegarà amb el solitari Marcus, de dotze anys (Nicholas Hoult), el qual es turmenta amb les seues grenyes, jerseys horribles i una mare deprimida. L'excèntric jove decideix convertir precisament Will en el seu substitut patern –amb la qual cosa posa en marxa una situació grotesca extraordinàriament còmica i encantadorament plena d'experiència vital–. Hugh Grant, l'actor britànic, ens parla de les seues plaents i doloroses experiències amb la fama, de la nova pel·lícula *About a Boy*, i de l'horror de la pubertat.

—La seua nova pel·lícula, en el fons, tracta de dos infants: un jove de dotze

anys a la recerca d'una figura paterna i el Will que vostè representa, que està arribant a la quarantena. Podria ser que vostè, a l'igual de Will, no vulga de cap de les maneres fer-se gran?

—Sí, sí, és gairebé l'última cosa que voldria.

—D'on prové aquesta por?

—No es tracta de por. És una qüestió de gust. No m'agrada la gent que se sent estable i equilibrada. M'agraden les persones ximpls i com més caòtiques millor.

—Aleshores, per portar a la pantalla la novel·la tragicòmica de Nick Hornby, eren indispensables com a directors els americans Chris i Paul Weitz, els que van fer practicar l'onanisme en un pastís de poma al protagonista de la comèdia-porqueria adolescent *American Pie*?

—Vaig trobar *sexy American Pie*, encara que també tenia els meus dubtes que els germans Weitz foren els adequats per a *About a Boy*. Ara bé, quan els vaig conèixer em vaig adonar que eren els directors més intel·lectuals que mai no he conegut. A l'escenari, llegien Tolstoi. Són cultes i tenen, no obstant això, un sentit infantil de l'humor. En aquest sentit s'assemblen molt a Nick Hornby.

—A vostè també?

—Pel que fa a l'aspecte infantil, sens dubte. Quan ens ajuntem tots tres ens comportem d'una manera tan ximple que podríem deixar desagradablement impressionat un nen de set anys.

—L'adaptació cinematogràfica del *best-seller* de Hornby, *High Fidelity*, se'n va anar en orris, perquè es va traslladar l'escena de Londres a Chicago. No li preocupava que també *About a Boy* resultara molt estranya a mans de directors americans?

“El teatre? No m’agrada tant la professió d’actor, per actuar per tan pocs diners”

—Els germans Weitz tenen un bon sentit per a la cultura britànica; això era extraordinàriament important per a mi. En una versió americanitzada també haurien tingut problemes: l’amistat entre Marcus, el jove de dotze anys una mica pertorbat, i el ganso de Will, per exemple, es crea només perquè la mare de Marcus es deprimeix. Als EUA sembla com si no hi hagueren depressions: amb els primers trastorns s’empassen el Prozac i amb això s’ha acabat.

—Hi ha pocs actors europeus que assolesquen tanta popularitat com els seus col·legues de Hollywood. Per què és així?

—Sincerament, crec que els actors americans tenen, en general, millor formació que els europeus. En qualsevol cas, a la Gran Bretanya hom és molt més pragmàtic: aprèn-te el text i no ensopagues amb els mobles! Per contra, a Amèrica la formació d’un actor és una mena de teràpia. Els companys d’allí n’aprenen molt, d’ells mateixos. Quan poses molt de tu mateix en un paper, després actues de manera espontània.

—A vostè, precisament, se li ha retret haver-se representat massa a si mateix.

—És cert que hi ha molt de mi en els papers, i també ho considere indispensable. Quan m’enfronto amb un personatge he de pensar com reaccionaria jo davant d’una situació semblant. D’aquesta manera, Hugh Grant i els personatges s’acosten cada vegada més.

—Ha pogut ensenyar trucs al jove Nicholas Hoult, el seu company de repartiment en *About a Boy*?

—No, de veritat que no. Només pensar que algú pugui voler aprendre al-

guna cosa de mi m’espanta profundament. Desaconsellaria seriosament a qualsevol que copiara la meua tècnica interpretativa. Damunt de l’escenari sóc una tortura per a mi i per a tots els altres, estic neuròtic i de mal humor.

—Però què diables el tortura així?

—Que allò que faig no és tan senzill com sembla. Jo no actue en comèdies on l’acudit es limita al fet que un home rellisque damunt d’una pell de plàtan. En el meu cas, la comicitat es troba tot sovint en un subtil canvi de l’expressió de la cara; i això ha d’arribar de la manera més lleu possible. I és que ser divertit en una pel·lícula és molt més difícil que damunt d’un escenari, on el públic t’estimula. En una pel·lícula has d’actuar en un silenci sepulcral; tothom ha sentit l’acudit mil vegades; no fa gràcia a nin-gú, i menys a tu mateix.

—Per què no fa teatre de tant en tant?

—És que no m’agrada tant la professió d’actor, per actuar per tan pocs diners. Ha de pagar la pena perquè jo em lliure voluntàriament a l’horror de l’actuació.

—Actua només per diners?

—Més o menys. Hi ha, és clar, una altra raó: m’agrada poder entretenir el públic, però no crec que això s’aconsegueix sovint al teatre. Als actors, els diverteix molt fer teatre, i fins i tot a mi em divertiria. Però considere que en nou de deu representacions és horrible per al públic. La majoria d’espectadors fins i tot diuen que els agrada anar al teatre, però el veritable motiu és que volen mostrar-se interessats per la cultura.

—Fa uns quants anys va fundar amb la seua excompanya sentimental, Liz Hurley, una empresa per produir els seus films. Segons sembla, no és que haja donat gaires fruits. Per què?

—He après una cosa de la realització cinematogràfica: s’han d’apartar les mans dels projectes de què no estigues convençut al cent per cent; amb un noranta per cent no n’hi ha prou. Vaig produir dos films que, al capdavant, van ser bons...

—Entre aquests, la comèdia de gàngsters *Mickey Blue Eyes* del 1999...

—...Però no va ser genial. Al final, resulta insatisfactòria.

—Es diu que en l’actualitat escriu una comèdia sobre adolescents. Es tracta d’un film que satisfà les seues pretensions?

—Tem molt que no. Ja no m’hi diverteix. El meu guió només era bo en un vuitanta-cinc per cent.

—No s’encara al món cinematogràfic en conjunt amb entusiasme. Com és que s’hi manté fidel?

—Estime el *glamour* d’aquesta professió, l’atenció que se’m dona. És senzillament així: en cap moment de la meua vida vaig voler ser actor.

—Hi havia cap cosa que volguera ser de veritat?

—Quan era petit somniava a ser jugador de futbol professional, per a Anglaterra. El meu model era Geoffrey Hurst, que va xutar el 3-2 decisiu contra Alemanya en els mundials del 1966 a l’estadi de Wembley.

—Allò no va ser gol!

—És la vostra opinió. Jo, com a anglès, és clar, ho veig d’una altra manera. A banda, quan era adolescent tenia unes altres ambicions. Volia convertir-me en un novel·lista famós. Després vaig passar per una fase artística, que seria la pintura.

—Per a vostè es tracta de l’esport, de la literatura, de l’art o es tracta més aviat de l’actitud *snob*?

—De l’actitud, per descomptat. Sempre vaig voler *glamour*, i l’he assolit actuant. En aquest sentit, sóc feliç amb el meu treball. A més, em feia por fracassar escrivint. I ara ja sóc massa vell per a això.

—Amb quaranta-un anys és vostè vellíssim.

—Sí, sí, pel que fa a les ganes d’experimentar, em trobe molt vell.

—D’on prové el seu anhel de *glamour*?

—No vaig tenir el que es diu un infantesa *glamourosa*. Em vaig criar en un barri londinenc més aviat desagradable, al costat del camí cap a l’aeroport. Hi havia familiars que volaven a algun lloc l’endemà que passaven la nit amb nosaltres. Els acompanyava sovint a l’aeroport o em quedava davant de la pantalla anhelós i pensava:

merda! Això és el que vull! Formar part d'aquesta tropa desperta i desimbolta. I el desig s'ha complert.

—En la pel·lícula *About a Boy* es mostra com poden arribar a preocupar-se els infants pel benestar dels seus pares. A vostè li passa el mateix, se sent responsable de la felicitat dels seus pares?

—En un moment de la vida fan un gir les relacions i aleshores els fills han d'estar pels seus pares. M'ha passat això en els darrers anys: ma mare va morir l'any passat, mon pare viu ara tot sol i he de tenir cura d'ell.

—Està malalt?

—Uf! Té totes les malalties que es puguen imaginar; la meua funció és animar-lo perquè vaja tirant.

—Com d'important és per a vostè fundar una família algun dia?

—Mai no s'ha trobat entre les coses que jo haja volgut a tot preu. Amb el meu germà era diferent. De menuts ja veien clar que ell tindria una família en algun moment, i ara en té una. Jo, per contra, ben aviat somniava amb els *cocktails* de l'hotel Ritz de París.

—En *About a Boy* veiem com és d'important avui per a un infant la roba adequada i el gust musical adequat per ser acceptats pels de la seua edat. Era també així quan vostè anava a escola?

—Jo sempre estava fora de lloc i, a més a més, vaig tardar a desenvolupar-me. Quan la resta de xics ja eren alts com homes i tenien pèl per tots els llocs, jo encara era relativament petit i completament imberbe. Però, en canvi, sabia imitar els mestres i així vaig tenir una raó de ser.

—Però sap sortir-se'n sense un coneixement enciclopèdic sobre música pop?

—No m'ha agradat mai el soroll i m'ha repugnat que els meus amics es comportaren als concerts com un ramat d'ovelles. Avui dia encara em resulta penós quan fent zàping em trobe un concert pop i la gent alça el seu encededor. No ho puc pair. Però de jove m'hi esforçava; seia en la meua cambra, escoltava la terrorífica música d'Alice Cooper i em deia que era estúpida. No ho era, és clar, sinó que era un soroll insuportable.

—Al capdavant, el desig de fama i *glamour* de les estrelles del pop sí que l'ha

Hugh Grant estrena *Un niño grande* (*About a Boy*). "No em vull queixar. Mai havia tingut diners i ara en tinc, i les dones em troben més atractiu que abans."

convençut. No li molesten els efectes colaterals com, per exemple, no poder gairebé anar pel carrer sense ser reconegut?

—No em vull queixar. Mai havia tingut diners i ara en tinc, i les dones em troben més atractiu que abans. L'únic que trobe a faltar és un botó de desconnexió. Apagar la popularitat, eixir fora i comportar-me malament.

—Què fa perquè no el reconeguen? Perruques, barrets, ulleres de sol?

—Un barret, millor dit: un gorra de beisbol. L'inconvenient d'aquesta peça de vestir idiota és que has d'anar com un adolescent americà. Però si ets anglès i tens aspecte d'anglès i, a més a més, tens més de quaranta anys, la gorra et queda com a un ase.

—Segons les pàgines de societats, no sap què fer amb els diners: té quatre cases a Londres que estan gairebé buides.

—Sí, és un maldecap, de fet, hauria de desfer-me d'una o dues d'aquestes cases, seria bastant més raonable. Però d'altra banda, no sabia quina vendre. L'àtic que he adquirit no fa gaire és totalment absurd. Pertanyia a un milionari d'Internet que va fer fallida. Era un poc pervers. Es va construir un cinema al costat del llit.

Tot en aquesta casa és completament automàtic; ben mirat, m'agrada comprar cases.

—De moment, és més lucratiu que les accions.

—No tinc accions. Però si ho posa en la revista rebré un centenar de cartes de bancs i d'analistes en inversions. Em conviden a jugar al golf i, com que m'agrada, els acompanye. A tot estirar, en el forat deu, diuen: "Escolte, Hugh, vostè no té ni una inversió de capital, el podríem ajudar."

—Potser l'assetgen perquè té una imatge massa afable. Com seria si canviara de paper, amb un rodatge a la jungla, on poguera fer-se el fort?

—Seria una idea divertida. Només tenim un problema: valore el confort. Fa molts anys vaig rodar *La nit de Bengala* a l'Índia, un film francès, i tots els francesos anaven sense protestar a dormir a unes cabanes. Només els dos actors britànics, John Hurt i jo, vam insistir que ens allotjaren en un hotel com cal. Cada dia havíem d'anar des d'allí al lloc del rodatge i tornar: una hora i mitja cada vegada.